MARTTI LUTHER

Jumalan teko, jonka varassa kaikki on

Ensimmäinen ja kaikkein tärkein asia on hyvin oppia ne sanat, joihin perustuu kaste ja kaikki, mitä siitä on sanottava. Ne ovat Herran Kristuksen sanat Matteuksen evankeliumin viimeisessä luvussa: (Matt. 28:19)

”Menkää kaikkeen maailmaan, opettakaa kaikkia pakanoita ja kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.” Samoin myös Markuksen evankeliumin viimeisessä luvussa: (Mark. 16:16) ”Joka uskoo ja kastetaan pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”

Sinun on ensiksikin otettava huomioon se, että näihin sanoihin sisältyy Jumalan käsky ja asetus. Siksi ei ole mitään syytä epäillä, että kaste on Jumalasta lähtöisin. Ihmiset eivät ole sitä keksineet omasta päästään. Yhtä lailla kuin voin sanoa, ettei kukaan ihminen ole omista ajatuksistaan punonut kymmentä käskyä, uskontunnusta eikä Isä meidän -rukousta, vaan että itse Jumala on ne ilmoittanut ja antanut, yhtä lailla voin kerskata kasteesta: se ei ole ihmisten keksimä vaan Jumalan itsensä asettama. Lisäksi meille on annettu vakava ja ankara käsky suostua kastettaviksi, sillä muutoin emme voi pelastua. Ei pidä kuvitella, että kaste olisi yhdentekevä asia, kuten on esimerkiksi uuteen, punaiseen pukuun pukeutuminen.

Sillä aivan kaikki on sen varassa, pidetäänkö kastetta voimallisena, ihanana ja tärkeänä asiana. Juuri siitä me käymme useimmat kiistamme ja taistelumme, koska maailma on nyt täynnänsä lahkolaisia, jotka huutavat, että kaste on ulkonainen asia ja ettei ulkonaisesta ole mitään hyötyä. Mutta olkoon vain ulkonainen asia, miten ulkonainen tahansa, tässä on se Jumalan sana ja käsky, joka asettaa, perustaa ja vahvistaa kasteen. Mitä Jumala on asettanut ja käskenyt, ei voi olla tarpeetonta, vaan sen täytyy olla äärettömän kallisarvoista, vaikka näyttäisi oljenkorttakin vähäpätöisemmältä. Jos tähän mennessä on voitu pitää isossa arvossa aneita, jotka paavi on kirjeissään ja bullissaan jakanut, tai alttareita ja kirkkoja, jotka hän on samalla tavoin vahvistanut käyttöön – kaikki tämä arvonanto on kirjeen ja sinetin tähden – niin onhan meidän pidettävä kastetta paljon suurempana ja kallisarvoisempana, koska Jumala on sen käskenyt ja se kaiken lisäksi tapahtuu hänen nimeensä. Sillä näin sanat kuuluvat: ”Menkää, kastakaa”, mutta älkää omaan nimeenne, vaan ”Jumalan nimeen”.

Sillä kun kastetaan Jumalan nimeen, kastetta eivät suorita ihmiset, vaan Jumala itse. Vaikka välikappaleena siis onkin ihmiskäsi, se on silti todella Jumalan oma teko.

Iso katekismus. IV:3–8. TK 1990, s. 400. Otsikointi: MB.

Luterilainen

93. vuosikerta

ISSN 0355-7685

N:o 1 2018

Kaste, unohdettu aarre

Viime vuonna ilmestyi Matti Väisäsen uusin kastekirja Pelastuksesta osalliseksi. Tuossa kirjassa hänen yksi kantavia ajatuksiaan on se, että jos julistettu Jumalan sana voisi uudestisynnyttää, kasteen merkitys tyhjenisi. Me emme ole tätä mieltä, koska Raamattu on Väisäsen väitteen kanssa ristiriidassa opettaessaan sekä sanan (esim. Jaak. 1:18; 1 Piet. 1:23) että kasteen uudestisynnyttävyyttä (esim. Joh. 3:5; Tiit. 3:5). On kuitenkin syytä ottaa vakavasti Väisäsen huoli siitä, että kasteella on vaarana jäädä toissijaiseen asemaan uskovan elämässä. On paikallaan kysyä: onko kaste meille sellainen aarre, joksi Raamattu sen kuvaa?

Kaikista tunnustuskunnista luterilaiset ovat ainakin muodollisesti antaneet kasteelle suurimman arvon. Esimerkiksi roomalaiskatolisessa opissa suuret lankeemukset vievät kasteelta pelastavan merkityksen; lankeemuksen jälkeen voi pelastua vain ripittäytymällä. Reformoidussa perinteessä on vuorostaan korostettu Pyhän Hengen suoraa vaikutusta ihmiseen, eikä kastetta ole nähty samalla tavalla luovuttamattomana kuin luterilaisuudessa. Luterilaiset ovat sen sijaan tunnustaneet, että kasteella on merkitystä koko kristilliselle elämälle sen ensi metriltä aina loppuun saakka. Todellinen kilvoituksen aihe on se, ettemme tunnusta näin muodollisesti, paperilla, vaan että tämä on käytännössä totta.

Raamattu korostaa yllättävän paljon kastetta. Siksi vuoden ensimmäinen Luterilainen syventyykin käsittelemään tätä ihmeellistä sakramenttia tuoden esille eri puolia, joita Jumalan sana liittää siihen. Toivon, että Luterilainen voisi omalta osaltaan olla tukemassa sitä, ettei kaste olisi meille henkilökohtaisesti unohdettu aarre, vaan uskon elämämme tuki, ainaisen ilon, rauhan ja kiitollisuuden aihe.

Mika Bergman

Kasteesta kaikki alkaa

Kaste on kristillisen elämän alkamisen sakramentti, koska Jeesuksen lähetyskäskyn mukaan hänen opetuslapsekseen tulemiseen kuuluu kaste. Kristus sanoi apostoleilleen lähetyskäskyssä: *Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskenyt teidän pitää.* (Matt. 28:19–20)

Kaste liittyy olennaisesti pelastukseen. ”Joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu”, Jeesus sanoo opetuslapsilleen Markuksen evankeliumissa. (Mark. 16:16) Pietari kirjoittaa samoin: ”Tämän vertauskuvan [Nooan arkki] mukaan vesi pelastaa meidätkin nyt kasteena”. (1 Piet. 3:21) Kastetuksi tuleminen on pelastetuksi tulemista. Jeesus myös opettaa, että kaste kuuluu välttämättä Jumalan valtakuntaan tulemiseen. ”Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.” (Joh. 3:5) Näin kaste kuuluu olennaisena asiana kristityn tien alkuun.

Kasteen välttämättömyys ei kuitenkaan estä sitä, että myös evankeliumin sana pelastaa ja tekee ihmisestä kristityn, kun hän uskoo sen. Kirkkoisä Augustinukselta on peräisin sanonta, ettei kasteen puute kadota, vaan sen halveksiminen. Sanan uskominen tekee jo ihmisen pelastuksesta osalliseksi, mutta kristityksi tuleva kuuluu silti kastaa Jeesuksen lähetyskäskyn mukaan.

Kaste on alku elämälle Jumalan kansan jäsenenä. Se on Jumalan liittoon tulemista. Kolossalaiskirjeessä kastetta verrataan Vanhan testamentin ympärileikkaukseen. (Kol. 2:11–12) Ympärileikkauksen kautta miespuoliset juutalaiset tulivat Jumalan liiton osallisuuteen; se, jota ei ollut ympärileikattu, piti hävittää kansasta. Kasteessa ihminen otetaan uuteen liittoon, jonka Jumala on tehnyt Kristuksessa. Kyse on Jumalan kanssa uuteen suhteeseen astumisesta. Ihminen ei enää ole syntinsä tähden Jumalan vihollinen, kun hän Kristuksen veren tähden tulee sovintoon Jumalan kanssa.

Kaste on uuden elämän alku. Roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa Paavali kirjoittaa: ”Ettekö tiedä, että kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesuk-

seen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että kuten Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, mekin samalla tavalla vaeltaisimme uudessa elämässä. Sillä jos olemme hänen kanssaan kasvaneet yhteen yhtäläisessä kuolemassa, samoin olemme myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, koska tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis kukistettaisiin, että me emme enää syntiä palvelisi, sillä se, joka on kuollut, on vanhurskautunut pois synnistä.” (Room. 6:3–7)

Katekismuksessa opetetaan tästä kasteen merkityksestä: ”Mitä tällainen vedellä kastaminen merkitsee? Se merkitsee sitä, että meissä oleva vanha ihminen on kaikkine synteineen ja pahoine himoineen jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kuoletettava ja että sen sijaan joka päivä on tuleva esiin ja nouseva uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä.”

Kaste ei siis ole ainoastaan alku. Se on jokapäiväinen asia. Kasteeseen kätkeytyvä evankeliumi on uskovan omana joka päivä alusta loppuun saakka.

Vesa Hautala

Kaste on välttämätön pelastukseen

Augsburgin tunnustuksessa sanotaan: ”Kasteesta seurakuntamme opettavat, että se on välttämätön pelastukseen ja että Jumalan armo annetaan kasteen välityksellä.” (CA IX, TK 1990, s. 55) Kristus antoi opetuslapsilleen käskyn tehdä opetuslapsia kastamalla ja opettamalla (Matt. 29:19–20). Kaste ei ole ehdonvallan asia, vaan se on Kristuksen säätämä asia. Sen välityksellä meille lahjoitetaan pelastus.

Samoin Joh. 3:5 opettaa kasteen välttämättömyyttä. Siinä on kyse Johanneksen kasteesta, mutta se soveltuu asian puolesta yhtälailla Uuden liiton kasteeseen. Meille kerrotaan fariseuksista: ”Kaikki kansa, joka häntä kuuli, publikaanitkin, tunnustivat Jumalan vanhurskaaksi ottamalla vastaan kasteen Johannekselta. Mutta fariseukset ja lainoppineet hylkäsivät Jumalan tarkoituksen itseään kohtaan eivätkä ottaneet häneltä kastetta.” (Luuk. 7:29–30) Näemme tästä, että koska fariseukset eivät suostuneet menemään Johanneksen kasteelle, he tekivät turhaksi Jumalan tarkoituksen heitä kohtaan, joka oli pelastaa heidät ja antaa heille kasteessa syntien anteeksiantamus. He hylkäsivät Jumalan armon, jonka hän halusi heille kasteen kautta lahjoittaa.

On siis niin, että usko ei voi säilyä sellaisen asenteen rinnalla, joka kieltäytyy menemästä Kristuksen käskyn mukaisesti kasteelle. Ihminen voi kyllä saada pelastavan uskon jo ennen kastetta julistetun sanan kautta. Mutta jos joku kastetta halveksien kieltäytyy menemästä kasteelle, tämä on merkki siitä, että hän on joko luopunut uskosta tai ei ole lainkaan tullut uskoon. On siis hyvin vaarallista suhtautua kasteeseen välinpitämättömästi, ikään kuin sillä ei olisi suurta merkitystä tai ikään kuin olisi aivan sama, meneekö joku kasteelle vai ei. Kristus on käskenyt kastaa kaikki kansat. Tätä käskyä ei saa halveksia. Niinpä jos joku opettaa, että ei ole suurta merkitystä, meneekö joku kasteelle vai ei, hän opettaa vastoin Kristuksen selkeitä sanoja ja eksyttää ihmisiä.

On kuitenkin syytä mainita, että kaste ei ole ehdottoman välttämätön pelastukseen, mutta tätä kysymystä käsitellään tarkemmin toisessa kirjoituksessa, joten tyydyn tässä yhteydessä vain mainitsemaan asian.

Dani Puolimatka

Kaste pesee pois synnit

Kun sokeutunut Paavali oli viety Damaskokseen, hän sai kuulla Ananiaan suusta sanat: “Nyt, mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi Herran nimeä, ota kaste ja pese pois syntisi.’” (Apt. 22:16). Nämä apostolille kerran lausutut sanat ei ole kirjoitettu vain häntä varten. Ne koskevat myös meitä.

On mielenkiintoista, että vaikka Jumala voisi antaa meille pelastuksen lahjan vain pelkän julistetun sanan kautta, hän on päättänyt käyttää siihen myös sakramentteja. Tämä selittynee sillä, että ihmisen ruumiillisuudesta johtuen ihminen tarvitsee konkretiaa. Hänellä on kaipuu siihen, että hän saa käsin kosketella asioita. Kun jotakin ei vain kuulla, vaan se myös koetaan ulkoisesti, silloin asia menee erityisen hyvin perille.

Vesi on meille kaikille tuttu elementti. Sitä ei ainoastaan juoda, vaan sillä voidaan muun muassa pestä pois likaa. Juuri tästä käyttötavasta nousee Ananiaan puhe, että kaste pesee pois synnin.

Kaste ei pese syntiä pois tietystikään samalla tavalla kuin tavallinen vesi pesee likaa pois. Kaste pesee pois synnin, koska veteen on liittynyt voimallinen ja vaikuttava Jumalan sana (Ef. 5:26). Sana tuo veteen syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden.

Voimme nähdä Jumalan viisauden siinä, että hän käyttää nimenomaan vettä synnin pois pesemiseen. Sehän on aivan omiaan konkretisoimaan sitä, että Jumalan armo poistaa kaiken syyllisyyden. Nyt me emme ole Jumalan edessä enää synnin likaamia, vaan kaikki synti on poissa. Olemme täysin puhtaita!

Kaste ei pessyt vain kerran pois syntiäsi, vaan se tekee sen tänäänkin. Kun synti syyttää sinua, suuntaa katseesi pois siitä ja näe, kuinka kasteesi nytkin pesee pois juuri sen, mikä sinua syyttää!

Mika Bergman

Kaste antaa Pyhän Hengen ja uudistuksen

Kasteen moninaisten vaikutusten joukossa on myös Pyhän Hengen saaminen ja uudistus. Nämä kasteen lahjat tulevat erityisesti esiin apostoli Paavalin opetuksessa: ”Hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen pesun ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta.” (Tiit. 3:5)

Pyhän Hengen saaminen ja uudistus liittyvät pelastuksen saamiseen ja ovat tekstimme mukaan vastakohtia sille, mitä uskovakaan ihminen tekojensa avulla voisi saavuttaa. Näin nämäkin kasteen lahjat liittyvät erottamattomasti pääasiaan, nimittäin syntien anteeksiantamuksesta osalliseksi tulemiseen.

Se, että olemme saaneet Pyhän Hengen ja uudistuksen pyhässä kasteessamme, ohjaa uskonelämäämme kahdella tavalla. Ensiksi saamme olla varmat siitä, että Pyhä Henki on tehnyt meidät asuinsijakseen. Synnin painaessa omaatuntoa kasteemmekin todistaa syntien anteeksiantamuksesta. Jumalan armon todistaminen on Pyhän Hengen päävirka, ja tästä olemme tulleet osallisiksi jo kasteessamme. Näin kaste on yksi välikappale, jonka välityksellä Pyhä Henki lohduttaa sydäntämme pelastuksen evankeliumilla, ei meidän tekojemme tähden, vaan Jumalan laupeuden perusteella.

Toiseksi, tarvitsemme jatkuvasti voimaa hyviin tekoihin ja elämän uudistamiseen päivittäisessä parannuksessa. Kun uudistus ja Pyhän Hengen saaminen liittyvät pyhään kasteeseemme, on kristillinen elämä kasteen armossa ja sen tuomien lahjojen varassa elämistä. Näin pyhityksemmekin sanan suppeammassa merkityksessä saa voimansa yksin Jumalan armosta. Tällä tavoin voidaan välttää lain alle joutumista siten, että ihminen kuvittelisi löytävänsä voimaa pyhittymiseen itsestään.

Kimmo Närhi

Kaste: hyvän omantunnon liitto Jumalan kanssa

Apostoli Pietari kirjoitti: ”Tämän (Nooan perhekunnan pelastumisen) vertauskuvan mukaan vesi pelastaa meidätkin nyt kasteena – joka ei ole lian poistamista ruumiista, vaan hyvän omantunnon liitto Jumalan kanssa – Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta.” (1 Piet. 3:21) Tässä kohden on uudessa raamatunkäännöksessämme ero vuoden 1938 käännökseen verrattuna, jossa puhutaan hyvän omantunnon pyytämisestä. Käännöksen ”liitto” kielellisiä perusteita tuodaan esiin pastori Särelän kirjassa ”Lapsikaste on raamatullinen”.

Kasteen luonne hyvän omantunnon liittona käy yksiin sen kanssa, että kaste korvasi Vanhan liiton ympärileikkauksen. Ympärileikkaus liitti asianomaisen Jumalan kansaan, ja uskon kautta hän oli osallinen luvatusta Vapahtajasta ja syntien anteeksiantamuksesta. Kaste on Kristuksen itsensä asettama armon välikappale, jossa hän antaa armonsa kastettavalle.

Kasteessa saatava armo perustuu 1 Piet. 3:21:n mukaan Kristuksen ylösnousemukseen, mutta hänen kuolemaansa ei tässä mainita. Miten tämä on selitettävissä? Kun Kristus nousi kuolleista, tuli julkisesti ja kertakaikkisesti ilmi, että hänen sovitustyönsä eli laintäyttämyksensä meidän edestämme ja sijaiskuolema, ovat pätevät. Vapahtaja nousi kuolleista merkkinä siitä, että meihin kohdistuva syntien anteeksiantamus on pätevä. Hänen ylösnousemuksensa on varma tae myös iankaikkiseen elämään pääsemisestä. Se osoittaa, että kuolema on voitettu. Kristus on esikoisena noussut kuolleista, ja näin jokainen häneen uskova nousee kuolleista iankaikkiseen elämään. Apostoli Pietari opetti, että tämän ylösnousemuksen hyöty tulee osaksemme kasteessa.

Kasteessa saatava osallisuus Kristuksen ylösnousemuksesta korottaa kasteen merkityksen valtaviin mittasuhteisiin. Kyseessä on se, että Jumala antaa iankaikkisen elämän lahjan ihmiselle, jolla ei ole pienintäkään mahdollisuutta itse hankkia iankaikkista elämää. Tämä on suurin mahdollinen lahja. Tämän saamme pelkästään lahjana, uskon kautta Herraamme Kristukseen. Tähän Jumalan suureen armoon kristikunta ja sen mukana jokainen yksittäinen kristitty turvautuu Nikaian uskontunnustuksessa ilmaistulla tavalla: ”Me tunnustamme yhden kasteen syntien anteeksiantamiseksi…odotamme kuolleitten ylösnousemusta ja iankaikkista elämää.”

Kimmo Närhi

Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen kastettuina elämme uutta elämää

Kuolemallaan ja ylösnousemisellaan Kristus on ansainnut kaikille syntien anteeksiantamuksen ja pelastuksen. Koko maailman synti on sovitettu, tämä on jo olemassa oleva tosiasia. Tämä todellisuus lahjoitetaan meille armonvälineiden, evankeliumin sanan, kasteen ja ehtoollisen kautta.

Kaste tekee meidät osalliseksi siitä, mitä Kristus on lunastustyöllään ansainnut. ”Ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa myös olette hänen kanssaan herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista. Ja teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja lihanne ympärileikkaamattomuuteen, hän teki eläviksi yhdessä hänen kanssaan antaen teille anteeksi kaikki rikokset, ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meidän vastustajamme. Sen hän otti pois tieltämme ja naulitsi ristiin.” (Kol. 2:12–14) Me tulemme kasteessa osallisiksi Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta ja niiden hedelmästä, syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

Kasteessa Jumala myös uudestisynnyttää meidät, niin että hän luo meihin uuden luonnon. Uuden luonnon puolesta me rakastamme Jumalaa ja lähimmäistämme ja elämme Jumalan tahdon mukaan. Kaste vaikuttaa näin meissä uutta elämää. Vanha luontomme kuitenkin vastustaa tätä uutta elämää, ja siksi kristityn elämä täällä maan päällä on päivittäistä taistelua vanhan ja uuden luonnon välillä. Tässä aseenamme ja voimanamme on pyhä kaste, joka on kristillisen elämän lähde.

Luther kuvaa tätä asiaa näin Vähässä katekismuksessa: ”Mitä tällainen vedellä kastaminen merkitsee? Se merkitsee sitä, että meissä oleva vanha ihminen on kaikkine synteineen ja pahoine himoineen jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kuoletettava ja että sen sijaan joka päivä on tuleva esiin ja nouseva uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä. Missä tämä on kirjoitettuna? Apostoli Paavali sanoo Roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa: Me olemme yhdessä

Kristuksen kanssa haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Kristinoppi, s. 23–24)

Kaste on kristityn jokapäiväisen vaelluksen ja kilvoituksen voima ja lähde. Saamme ensinnäkin hukuttaa vanhan ihmisemme kaikkine synteineen ja pahoine himoineen kasteen veteen. Tämä tapahtuu katumalla syntejämme ja uskomalla syntimme anteeksi Kristuksen täytetyn työn tähden. Kristus on kuollut syntiemme sovitukseksi, ja kasteessa olemme tulleet hänen kuolemastaan osallisiksi. Tähän saamme turvata joka päivä. Saamme joka päivä tunnustaa syntimme ja uskoa ne anteeksi turvaten kasteeseemme.

Näin kaste myös antaa meille voiman kristilliseen elämään, sillä uusi elämä on yksin evankeliumin aikaansaamaa. Saamme joka päivä puhdistautua kasteen vedessä ja nousta uusina ihmisinä, jotka vaeltavat Jumalan tahdon mukaan. Kaste on meille jatkuva kristillisen elämän lähde, koska saamme aina uudestaan ammentaa kasteemme lähteestä syntien anteeksiantamuksen elävää vettä.

Kaste myös kehottaa, rohkaisee ja innostaa meitä elämään Jumalan tahdon mukaan. Roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa Paavali kehottaa kristittyjä elämään sen uuden todellisuuden mukaan, josta olemme tulleet kasteessa osallisiksi. Aivan niin kuin Kristus on kuollut ja noussut kuolleista, niin mekin Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen kastettuina ”tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis kukistettaisiin, että me emme enää syntiä palvelisi, sillä se, joka on kuollut, on vanhurskautunut pois synnistä.” (Room. 6:6–7) Vielä Paavali kirjoittaa: ”Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä, mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Samalla tavalla tekin pitäkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrassamme.” (Room. 6:10–11)

Kasteessa meistä on tullut uusia luomuksia, olemme uudestisyntyneet Jumalan lapsiksi. Ylösnousemuksen todellisuus on jo alkanut meissä, jotka olemme kastetut Kristuksen ylösnousemukseen. Vanha ihmisemme on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa ja tulee kerran lopullisesti häviämään. Niin Paavali kehottaa kristittyjä elämään tämän uuden todellisuuden mukaan kuolettaen vanhan ihmisen teot ja eläen Jumalalle vanhurskaudessa uuden ihmisen mukaan. Näin pyhä kasteemme sekä antaa voiman että myös innostaa meitä elämään uutta elämää Jumalaa ja lähimmäistämme palvellen.

Dani Puolimatka

Kasteessa Kristukseen puettuina

Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. (Gal. 3:27) Nämä Paavalin kauniit sanat Galatalaiskirjeessä kertovat kasteen merkityksestä. Kristus on kuin vaate, johon meidät on puettu. Hän on niin lähellä meitä. Vaatteet myös peittävät ihmisen ja suojaavat häntä. Kastettuina olemme Kristuksen valkean vaatteen suojissa. Olemme siellä armon verhossa, kokonaan piilossa pahalta, synniltä ja synnin tuomiolta. Sekin paha, mikä meitä vielä kohtaa, on Jumalan sallimaa eikä voi erottaa meitä hänen rakkaudestaan.

Paavalin sanojen asiayhteydestä voi oppia siitä, mitä Kristukseen pukeutuminen on. Ennen tekstimme sanoja hän kirjoitti lain ja uskon suhteesta: *Niin ollen laista on tullut meille kurittaja Kristukseen, että meidät julistettaisiin uskosta vanhurskaiksi. Mutta uskon tultua me emme enää ole kurittajan alaisia. Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa.* (Gal. 3:24–26)

Kristukseen puettuina olemme vapaita laista kurittajana. Emme ole enää lain liitossa, johon tultiin ympärileikkauksen kautta, vaan armon liitossa, jonka merkkinä on kaste. Laki kurittaa ajaakseen Kristuksen luo, kasvattaakseen Kristukseen. Kun ihminen uskoo, tämä lain tehtävä on täyttynyt. Kristuksessa on vapautus kaikesta siitä, mistä lain kautta ei voi tulla vanhurskaaksi. (Apt. 13:39) Niinpä laki ei enää voi syyttää ja ahdistaa häntä niin kuin ennen. Lihaa laki kyllä kurittaa ja nuhtelee uskovissa vielä olevia syntejä. Kristuksessa, uskossa, on kuitenkin vapaus. Saamme olla hyvällä omallatunnolla. Elämme armon alla. Kristityn elämä on hengellisesti vapautta. (vrt. Gal. 5:1)

Paavali nimittää uskovia Jumalan lapsiksi Kristuksessa Jee-

suksessa. Heti näiden sanojen jälkeen hän kirjoittaa Kristukseen pukeutumisesta kasteessa. Jumalan Poikaan puettuina olemme myös Kristuksen kanssa Jumalan poikia ja tyttäriä, ”armolapsia”, niin kuin joskus sanotaan. Saamme periä yhdessä veljemme Jeesuksen kanssa ikuisen elämän Jumalan luona.

Galatalaiskirjeen opetus jatkuu vielä jakeessa 3:28: *Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista, sillä kaikki te olette yksi Kristuksessa Jeesuksessa.* Kansallisuuksien, sukupuolten ja yhteiskuntaluokkien erot ovat menettäneet merkityksensä. Kaikki ovat yhtä, yksi Kirkko, yhtä perhettä ja yhtä Jumalan kansaa. Tällainen on Galatalaiskirjeen tarjoama näky Kirkosta, Kristukseen kastettujen yhteisöstä. Ihmisten välisiä raja-aitoja ei ylitetä väkivallalla, vaan Kristuksen kautta. Kun kaikilla on yllä sama Kristus-puku, ei rikasta erota köyhästä, orjaa vapaasta, juutalaista pakanasta jne. Kun me kristitytkin aina osaisimme katsoa toisiamme niin kuin Jumala meidät näkee, tässä Kristus-puvussa, rakkauden yhteys välillämme olisi suurempi.

”Vaatteet tekevät miehen”, sanotaan. Kristityn tekee Kristus, johon hänet on puettu. Siinä puvussa kelpaa astella vaikka taivaalliseen hääjuhlaan.

Vesa Hautala

Kasteemme muistaminen

Tunnetteko maailmaa muuttavia päivämääriä, jotka ovat useimmille tuttuja? 4. heinäkuuta 1776: Yhdysvaltojen itsenäisyysjulistus, jossa kolmetoista amerikkalaista siirtokuntaa julistivat itsensä kolmeksitoista itsenäiseksi suvereeniksi valtioksi, eikä enää brittiläisen vallan alaisuudessa oleviksi. Maailmaa mullistanut tapahtuma, jos olet amerikkalainen. Tässä on toinen päivämäärä: 6. joulukuuta 1917: ottaen vaarin Venäjän esivallan väliaikaista höllentymistä, Suomi ilmoittaa olevansa tasavalta. Maailmaa mullistanut tapahtuma, jos olet suomalainen! Mutta tässä on kaikkein tärkein maailmaa mullistaneen tapahtuman päivämäärä: 5. toukokuuta 1957. Se oli päivä, jolloin minut kastettiin ja annettiin uusi ja iankaikkinen elämä Kristuksessa. Hyvin, hyvin elämää mullistava päivämäärä minulle.

Kaste on armolahja, syntien anteeksisaaminen ja iankaikkinen elämä, jossa Jumala, veden ja sanan kautta, julistaa meidät omikseen. Kaste on toinen kahdesta 'sakramentista', jonka kautta meistä tehdään uusia, anteeksiannettuja ihmisiä, Jumalan adoptiolapsia, joita rakastetaan tämän elämän ajan ja ikuisesti. Kasteessa Jumala luo yhteyden meihin. Samalla tavalla kuin me emme valitse vanhempiamme, vaan olemme heidän rakkautensa ja liittonsa hedelmä, sama pätee suhteessamme Jumalaan. Koska hänestä on meidän olemisemme Kristuksessa Jeesuksessa (1 Kor. 1:30-31), me olemme kastetut Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen (Matteus 28:19). Martti Lutherille kaste oli ensisijainen sakramentti. Se on syntymisemme elämään Jumalan yhteydessä. Se muistuttaa meitä Jumalan julistuksesta meille: että hän haluaa meidän tuntevan hänen rakkautensa ilon elämässämme. Teologisemmasta perspektiivistä tarkasteltuna kaste myös muistuttaa meitä, että elämä, joka eletään yhteydessä Jumalaan, on päivittäistä ”kuolemista ja ylösnousemista”; kuolemista omalle tavallemme tai nykyisen kulttuurin tavalle elää, ja nousemista uuteen elämään, kuten Kristus eli, Jumalan tielle. Enää emme ole vain me, jotka elämme, vaan Kristus, joka elää meissä! (Gal. 2:19-20).

Kasteessa Jumala julistaa meidät lapsikseen, adoptoi meidät Jumalan kansan perheeseen, antaa meille syntimme anteeksi. Hän antaa meille läsnäolonsa lahjan Pyhän Hengen kautta ja lupaa meille iankaikkisen elämän. Uskon elämä alkaa pyhän kasteen vedessä ja sanassa (Jumalan rakkauden lupauksessa). On selvää, että kaste on elämässämme maailmaa mullistavin, elämää muuttavin tapahtuma.

Martti Luther sanoi, että meidän ei tulisi koskaan omaksua käsitystä, että kasteemme on jotakin, joka tapahtui menneisyydessä ja että sitä ei voida käyttää hyödyksi nykyisessä elämässämme. Kaste ei ole yksittäinen tapahtuma, vaan jatkuva Jumalan työ. Jokaisen tulee siksi suhtautua kasteeseen kuin vaatteisiin, jotka puemme yllemme päivittäin. Meidän pitäisi aina olla verhoutuneina kasteen siunauksiin. Päivittäin meidän tulee muistaa kastettamme, niin että vanha luontomme tukahdutetaan, ja uusi luontomme Kristuksessa saisi kasvaa kypsyyteen.

Luther myös oli kiintynyt sanomaan: ”Minä olen kastettu”, eikä vain: ”Minut kastettiin”. Näin Luther kuvaa kastetta jatkuvaksi tilaksi Jumalan edessä. Kaste ei ole vain mennyt tapahtuma, vaan se määrittää keitä me olemme ja keitä meistä tulee. Kun Raamattu kutsuu meitä muistamaan kastetta, se ei ole kutsu vain pohtia jotakin aiemmin tapahtunutta. Sana ”muistaa”, kun sitä käytetään Raamatussa, on menneen tapahtuman kokemista uudelleen sellaisella tavalla, että siitä tulee vahva ja elävä nykyhetken kokemus.

Tämä päivittäinen vaate, toisin sanoen, Kristuksen päälle pukeminen, tekee toukokuun 5. päivän 1957 minulle äärimmäisen tärkeäksi. ”Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet” (Gal. 3:27). Pukeudun Jeesukseen päivittäin! Päivittäin maailmaani, elämääni muutetaan, kun muistan kasteeni ja luotan sen voimaan.

Mieleeni tulee kuvaus, joka asettaa tämän oikeaan perspektiiviin. Monet meistä, joilla on lapsia, ovat joskus nähneet heidän leikkivän pukeutumisleikkejä. Kun lapset laittavat ylleen jonkun toisen vaatteet, kuten isän puvun takin ja kengät, tai äidin kaulaketjun, jne., yhtäkkiä heistä ikään kuin tulee tuo ihminen. Näin on myös kastettujen kohdalla: uskon ja Jumalan kalliin sanan ja kasteen lupauksien kautta muistamme ja uskomme, että olemme ”pukeneet yllemme Kristuksen”, toisin sanoen, olemme niin läheisesti ja voimakkaasti yhdistetyt Herraan Jeesukseen, että kaikesta mitä olemme, tulee hänen, ja kaikesta mitä hän on, tulee meidän.

Kaste on suurin tapahtuma elämässämme; mitään muuta elämässä ei voi verrata Jumalan lahjan, uuden ja iankaikkisen elämän, merkitykseen ja tärkeyteen kasteessa. Jos on mitään, mitä meidän pitäisi päivittäin muistaa, jos on mitään, mitä meidän pitäisi varoa unohtamasta, se on aivan varmasti kasteemme! Kasteen toimitus on nopeasti ohi, sen voimme selvästi nähdä. Synnin hukuttaminen ja meidän nousemisemme uuteen elämään kestävät läpi koko elämämme. Siksi kristityn elämä, kasteestamme hautaan, ei ole mitään muuta kuin kuolemien [syntisen luontomme] ja ylösnousemisten [uuden ihmisemme] sarja, joka valmistaa meitä viimeiseen päiväämme, jolloin Jumala tekee meidät täysin uudeksi.

Jotta synnin ja huonon omantunnon painaessa saisimme kasteen voimaksemme ja lohduksemme, me sanomme näin: ”Olen kuitenkin kastettu, ja jos minut kerran on kastettu, minulle on myös luvattu, että minä pelastun, että sieluni ja ruumiini saavat iankaikkisen elämän.” (Iso katekismus IV 44). ”Olen kastettu!” Olkoon tämä ensimmäinen ajatuksenne aamulla herätessänne, ”siunaa itsesi pyhällä ristinmerkillä ja lausu: ’Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen haltuun. Aamen’” (Luther). Sitten voit seisten tai polvistuen lausua uskontunnustuksen, sekä Isä meidän -rukouksen ja ehkä myös Lutherin opettaman aamurukouksen. ” Minä kiitän Sinua, rakas taivaallinen Isäni, Jeesuksen Kristuksen, Sinun rakkaan Poikasi kautta, että varjelit minut tänä yönä armollisesti kaikesta vahingosta ja vaarasta. Ja rukoilen Sinua: Varjele minua tänä päivänä synneistä ja kaikesta pahasta niin, että kaikki toimeni ja elämäni Sinulle kelpaisivat. Sillä minä annan itseni, ruumiini ja sieluni ja kaikki, mitä minulla on, Sinun haltuusi ja huomaasi. Sinun pyhä enkelisi olkoon minun kanssani niin, että paha vihollinen ei minusta mitään voittaisi. Aamen.”

Päätän rukouksella, joka voi lausua kasteen vuosipäivänä. Kuitenkin kehotan, että me kaikki rukoilemme sen joka päivä, painamme sen mieleen ja elämme sen kanssa päivittäisessä elämässämme, kun olemme pukeneet päällemme Herran Jeesuksen Kristuksen: "Herra Jeesus Kristus, kasteessani Sinä hautasit minut kuolemaasi ja herätit minut uuteen elämään Sinussa. Tänä päivänä iloitsen; koska kuolin kanssasi pyhässä vedessä, minut on vapautettu synnistä ja olen saanut uuden elämän. Auta minua päivittäin katumaan, kuolemaan synneilleni ja palata anteeksiannon lupaukseesi, jonka olet minulle uskollisesti antanut kasteessani. Aamen. (Portals of Prayer, Apr-June 2017, CPH).

Edward Brockwell

Elämää yhdeksi ruumiiksi kastettuina

Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä niin kuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin. Sillä me olemme kaikki kastetut yhdessä Hengessä yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä.” (1 Kor. 12:12–13).

Korintton seurakunnassa vallitsi kaaos. Seurakunta oli jakautunut ryhmäkuntiin. Jumala oli antanut heille erilaisia armolahjoja yhteiseksi rakennukseksi, mutta niistä oli tullut tapa korottaa itseään ja hajottaa seurakuntaa.

Paavalin tapa reagoida ikävään tilanteeseen on se, että hän muistuttaa seurakuntalaisia siitä, että he ovat yksi ruumis. Koska he kaikki ovat saaneet kasteen, heistä on tullut toinen toisensa jäseniä. Koska he ovat yksi ruumis, heidän ei tule kilpailla toistensa kanssa eikä sortaa toinen toistaan. Jokaisen tulee nähdä itsensä osana suurempaa kokonaisuutta. Jokaisen jäsenen tarkoituksena on palvella lahjoillaan koko ruumista.

Opetus ei ole menettänyt ajankohtaisuuttaan. Koska kristittyjäkin vaivaa perisynti ja siitä nousevat pahat himot, helposti asetumme toisiamme vastaan. Meillä on ainaisena kiusauksena itsekeskeisyys ja muiden vähättely. Siksi on luovuttamatonta, että meitä muistutetaan siitä, että yhteisen kasteen tähden me olemme yksi ruumis.

Tällä totuudella on vaikutuksensa käytännön elämäämme. Paavali kirjoittaa: ”Jos yksi jäsen kärsii, kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa, tai jos jollekulle jäsenelle annetaan kunnia, kaikki jäsenet iloitsevat sen kanssa. Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniään.” (1 Kor. 12:26–27). Paavali kutsuu meitä elämään sen mukaan, mitä jo olemme. Hän kutsuu meitä elämään ruumiina, toisistaan välittävänä yhteisönä, jossa jaetaan yhteiset ilot ja murheet. Tämä edellyttää sitä, että luotamme toisiimme ja haluamme kantaa toistemme kuormia.

Kristillinen elämä ei ole yksilökeskeistä, vaan seurakunnallista. Seurakunnan elämän tulee heijastaa käytännössä sitä, mikä kasteen perusteella on totta. Jumala suokoon armonsa, että seurakunnissamme voitaisiin yhä enenevissä määrin elää todeksi sitä, että olemme yhdeksi ruumiiksi kastettuja!

Mika Bergman

Upottaen, pirskotellen vai valellen: onko kasteen ulkoisella muodolla väliä?

Kristillisten kirkkojen piiristä voi löytää erilaisia kastekäytäntöjä, esimerkiksi roomalaiskatolilaiset pirskottavat lasten päälle vettä, ortodoksit sekä helluntailaiset upottavat, luterilaiset ja metodistit valelavat vettä. Kertooko tämä käytäntöjen hajanaisuus siitä, että kastetavalla ei ole Raamatun mukaan väliä, vai ovatko jotkut liikkeet epäraamatullisella kannalla?

Kun kysymystä tutkitaan Raamatun valossa, voidaan pian todeta, ettei mistään voi löytää suoranaista opetusjaksoa siitä, miten vettä tulee käyttää kastettaessa. Täten voisi päätellä, että kysymys on täysin vapaa eikä ole syytä vaatia ehdottomasti tietyn kastetavan noudattamista.

Uudestikastajilla on kuitenkin tapana väittää, että kreikan sana baptidzo, joka tarkoittaa kastamista, viittaisi nimenomaan upottamiseen. Tämän perusteella päätellään, että jos kasteessa ei upoteta, kyseessä ei ole raamatullinen kaste.

On sinällään totta, että baptidzo voi tarkoittaa upottamista. Tämä on sanakirjoissa kyseisen sanan yleinen merkitys. On kuitenkin paikallaan huomauttaa, että Raamatussa kastamiseen liittyvää sanastoa käytetään kuitenkin myös astioiden pesemisestä (esim. Mark. 7:4; Luuk. 11:38), ja Paavali taas kirjoittaa siitä, että israelilaiset saivat kasteen Moosekseen käydessään Punaisenmeren läpi (1 Kor. 10:2). Kuten tiedämme, he eivät uponneet veteen, vaan kyseessä oli se, että he tulivat pirskotetuiksi vedellä.

Voimme jo näiden huomioiden perusteella päätellä, että Raamattu ei ole velvoittanut meitä käyttämään tiettyä kasteen muotoa, vaan kysymys on vapaa. Yleensä ne, jotka vaativat upotuskastetta, opettavat itse kasteesta väärin. Heillä ulkoinen muoto korostuu, koska he kieltävät kasteen todellisen sisällön, sen, että se lahjoittaa meille syntien anteeksiantamuksen ja Pyhän Hengen lahjan (Apt. 2:38).

Mika Bergman

Vanhan testamentin esikuvia kasteesta

Vanhassa testamentissa on paljon esikuvia ja ennustuksia Uuden liiton kasteesta. Otan tässä kirjoituksessa esille vain joitain merkittävimpiä esikuvia.

Apostoli Pietari kirjoittaa vedenpaisumuksesta: ”– – jotka muinoin eivät olleet kuuliaisia, kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, silloin kun valmistettiin arkkia, jossa vain jotkut, se on kahdeksan sielua, pelastuivat veden kautta. Tämän vertauskuvan mukaan vesi pelastaa meidätkin nyt kasteena – joka ei ole lian poistamista ruumiista, vaan hyvän omantunnon liitto Jumalan kanssa – Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta.” (1. Piet. 3:20–21) Arkki pelasti Nooan ja hänen perheensä Jumalan vihalta. Niin myös kaste pelastaa meidät Jumalan vihalta, koska siinä saamme syntien anteeksiantamuksen ja meidät puetaan Kristuksen vanhurskauteen.

Paavali puolestaan vertaa Punaisen meren läpikulkemista kasteeseen: ”En tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren halki, saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä, söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa.” (1. Kor. 10:1–4) Aivan niin kuin Jumala vapautti Israelin kansan Egyptin orjuudesta heidän kulkiessaan Punaisen meren läpi, niin meidätkin vapautetaan synnin orjuudesta kasteessa. Samoin kuin farao joukkoineen hukutettiin Punaisen meren vesiin, niin synti joukkoineen ja vanha Aadamimme hukutetaan kasteen veteen, josta nousee uusi ihminen.

Paavali kirjoittaa myös: ”Hänessä myös olette ympärileikatut, ette käsintehdyllä ympärileikkauksella, vaan syntisen ruumiin poisriisumisella lihassa, Kristuksen ympärileikkauksella: ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa myös olette hänen kanssaan herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista.” (Kol. 2:11–12) Ympärileikkaus oli Vanhan liiton merkki, kun puolestaan kaste on Uuden liiton merkki. Poikalasten ympärileikkaus teki Israelin kansan jäseneksi, niin myös kaste tekee meistä Jumalan todellisen kansan, hengellisen Israelin, jäseniä antamalla meille pelastavan uskon.

Viimeisenä esimerkkinä otan Naemanin. Hän tuli profeetta Elisan luokse puhdistautuakseen spitaalista. Elisa käski hänen peseytyä Jordanin virrassa seitsemästi. Niin meille kerrotaan: ”Hän meni ja kastoi itsensä Jordanissa seitsemän kertaa, niin kuin Jumalan mies oli sanonut. Hänen lihansa tuli entiselleen, pienen pojan lihan kaltaiseksi, ja hän tuli puhtaaksi.” (2 kun 5:14) Aivan niin kuin Jumala liitti lupauksen sanan Naemanille Jordanissa peseytymiseen, niin Jumala on liittänyt lupauksen sanan kasteeseen. Jumala on luvannut lahjoittaa kasteessa pelastuksen, syntien anteeksiantamuksen ja Pyhän Hengen lahjan. Niin me saamme tänäkin päivänä uskossa turvata tähän lupaukseen ja turvata kasteeseemme, jonka olemme kerran saaneet.

Dani Puolimatka

Kaste ja opetusvelvollisuus

Jeesus sanoi opetuslapsilleen ennen taivaaseenastumistaan: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskenyt teidän pitää.” (Matt. 28:18–20) Tässä Jeesus antaa käskyn kastaa, mutta sitten myös opettaa pitämään kaiken, minkä hän on käskenyt pitää. Jeesus toisin sanoen liittää kasteeseen opetusvelvoitteen.

Kaste velvoittaa opettamaan kastetulle kristillisen uskon sisällön

Niinpä kun kastamme lapsen, se velvoittaa sekä seurakunnan että vanhemmat ja kummit opettamaan lapselle kristillisen uskon sisällön. Siksi kirkkomme kastekaavassa onkin seuraavat kysymykset vanhemmille ja kummeille: ”Onko vakaa tahtonne, että tälle lapselle opetetaan koko kristillinen oppi niin kuin Jumala on sen ilmoittanut pyhässä Raamatussa ja niin kuin se on lausuttu Raamatusta otetussa evankelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjoissa?” ”Onko vakaa tahtonne opettaa tälle lapselle Jumalan kymmenen käskyä, uskontunnustus, Isä meidän -rukous, pyhän kasteen sakramentti, rippi ja synninpäästö ja pyhän ehtoollisen sakramentti, niin kuin ne ovat opetetut tohtori Martti Lutherin Vähässä katekismuksessa?”

Seurakunnan tehtävä on opettaa kastetulle koko kristillinen oppi

Ensimmäisessä kysymyksessä kysymys on passiivissa, koska ajatus on se, että vanhemmilla ja kummeilla ei tarvitse olla valmiuksia opettaa lapselle ”koko kristillinen oppi niin kuin Jumala on sen ilmoittanut pyhässä Raamatussa ja niin kuin se on lausuttu Raamatusta otetussa evankelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjoissa.” Sen sijaan seurakunnalla ja sen pastoreilla tulee olla tämä valmius. Niinpä ensimmäisessä kysymyksessä kysytään, onko vanhempien vakaa aikomus, että heidän lapsensa saa seurakunnassa opetusta koko kristillisestä opista.

Lapset mukaan seurakunnan toimintaan

Tämä tietysti tarkoittaa myös tiettyjä konkreettisia asioita. Ensinnäkin on vanhempien velvollisuus tuoda lapset jumalanpalvelukseen. Helposti saatetaan ajatella, että pieni lapsi ei ymmärrä mitään jumalanpalveluksesta eikä siitä ole lapselle mitään hyötyä. Kuitenkin jo pienelle lapselle jää mieleen esimerkiksi laulettuja liturgian osia ja virsiä. Musiikin avustamana Jumalan sana painuu näin jo varhaisessa iässä syvälle lapsen mieleen ja sydämeen. Hän saattaa kotonakin lauleskella jumalanpalveluksessa kuulemiaan sanoja ja sävelmiä. Näin jumalanpalveluksessa kuultu Jumalan sana on hänen mielessään jumalanpalveluksen ulkopuolellakin, tavallisessa arjessa.

Jumala on jo kasteessa lahjoittanut hänelle uskon, ja saamme luottaa, että Jumala ruokkii tällaisen pienen lapsen uskoa, kun hän on Jumalan sanan äärellä jumalanpalveluksessa.

Tärkeä näkökulma tässä on myös se, että on hyvä totuttaa lapsi käymään säännöllisesti jumalanpalveluksessa. Sananlaskuissa sanotaan: ”Totuta poika tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.”. (Sananl. 22:6) Tämä ei tietenkään ole automaattinen tae sille, että vaikka lapsi olisikin totutettu johonkin tapaan, hän noudattaisi sitä koko elämänsä. Mutta se ilmaisee sen yleisinhimillisen totuuden, että ihmisillä on taipumus toimia, niin kuin he ovat lapsena oppineet toimimaan.

Kun lapsi totutetaan käymään joka sunnuntai jumalanpalveluksessa, hän tottuu siihen, että jumalanpalveluksessa käyminen on normaali, hyvä ja tärkeä asia. Tämä on hyvä pohja sille, kun hänen pitäisi kasvettuaan ottaa itse vastuu omasta hengellisestä elämästään. On paljon helpompaa jatkaa sellaista asiaa, jota on jo tehnyt koko elämänsä ajan, kuin yhtäkkiä alkaa käydä viikoittain jumalanpalveluksessa konfirmoinnin jälkeen, jos ei ole aikaisemmin käynyt yhdessä perheen kanssa säännöllisesti jumalanpalveluksessa.

Lisäksi vanhemmat antavat tässä asiassa lapselle valtavan esimerkin, niin hyvässä kuin pahassa. Jos vanhemmat eivät käy lastensa kanssa säännöllisesti jumalanpalveluksissa, niin tämä viestii lapsille, että jumalanpalvelus ei ole niin tärkeä asia, että sinne tarvitsisi mennä kovinkaan usein. Onko sitten ihme, jos tällainen lapsi ei kasvettuaankaan käy säännöllisesti jumalanpalveluksissa?

Sen sijaan jos vanhemmat omalla käytöksellään osoittavat, että on tärkeä asia mennä jumalanpalvelukseen aina, kun se on mahdollista, niin lapsi saa silloin vahvan positiivisen esimerkin. Hän oppii, että on tärkeää käydä jumalanpalveluksessa. Toki kirkossamme on monta paikkakuntaa, jossa ei ole viikoittaista jumalanpalvelusta. Silloin on entistä tärkeämpää olla jumalanpalveluksessa silloin, kun sellainen voidaan järjestää.

Totta kai sitten tulee myös esimerkiksi sairastumisia ja muita yllättäviä tai poikkeuksellisia tilanteita, jolloin ei ole mahdollista mennä jumalanpalvelukseen. Mutta silloin lapsi kyllä ymmärtää, miksi tänään ei mentykään kirkkoon, jos esimerkiksi perhe oli flunssassa. Olisi siis tärkeää, että lapsi oppii suhtautumaan jumalanpalvelukseen niin, että sinne mennään aina, kun se on mahdollista. Tämä on mahdollista ainoastaan niin, että vanhemmat konkreettisesti menevät lastensa kanssa jumalanpalvelukseen aina, kun se on mahdollista.

On myös tärkeää, että lapsi viedään pyhäkouluun, jos sellainen on omalla paikkakunnalla. Siellä lapsille opetetaan heidän ymmärrystasollaan Jumalan sanaa. Valitettavasti meillä on tällä hetkellä vain kahdella paikkakunnalla säännöllisiä pyhäkouluja. Lastenleireille on kuitenkin helpompi osallistua kauempaakin. Siksi lastenleirien merkitys korostuukin, jos omalla paikkakunnalla ei ole pyhäkoulua. Kuitenkin, koska lastenleirejä järjestetään vain kaksi kertaa vuodessa, ne eivät missään nimessä ole yksistään riittäviä lasten kristilliseen kasvatukseen. Ne pitäisi nähdä varsinaista kasvatusta täydentäviksi. Varsinainen kasvatus

tapahtuukin lapsen kodissa. Siihen puoleen käännymme seuraavaksi.

Vanhempien velvollisuus on opettaa lapselleen Vähä katekismus

Kastekaavan toisessa kysymyksessä kysymys kohdistetaan suoraan vanhemmille ja kummeille. Ajatus on siis se, että vanhemmilla ja kummeilla on valmius opettaa lapsilleen kristillisen uskon sisältö siten, kuin se on Lutherin Vähässä katekismuksessa esitetty. Luther aloittaakin katekismuksen luvut aina seuraavilla sanoilla: ”Niin kuin perheenisän tulee teroittaa tämä yksinkertaisesti perhekunnalleen.” Oletus on siis nimenomaan se, että perheenisä opettaa lapsilleen Vähän katekismuksen, ja jos tämä ei ole mahdollista, äiti. Toki sekä isä että äiti ovat vastuussa lastensa hengellisestä kasvatuksesta. Kummankin tehtävä on kasvattaa lapsia Jumalan sanalla ja opettaa heille Jumalan sanaa.

Kaste velvoittaa siis seurakunnissamme vanhemmat opettamaan lapsilleen Vähän katekismuksen sisällön. Tässäkin auttaa jo se, että käy säännöllisesti jumalanpalveluksessa, sillä jumalanpalveluksessa lapset kuulevat säännöllisesti uskontunnustuksen ja Isä meidän -rukouksen. Kuitenkin

katekismuksen olisi hyvä olla läsnä arjessa. Esimerkiksi kotihartauden yhteydessä voidaan lausua yhteen ääneen kymmenen käskyä, uskontunnustus ja Isä meidän -rukous. Tai sitten nämä voi lausua aamulla herätessä ja illalla nukkumaan mennessä, niin kuin Luther opettaa. Näin lapset oppivat nämä katekismuksen oleellisimmat osat ulkoa kuin itsestään.

Kotihartauden yhteydessä voi myös aina esimerkiksi lukea Lutherin selityksen yhteen katekismuksen kohtaan, ne ovat hyvin lyhyitä. Esimerkiksi Lutherin selityksen ensimmäiseen käskyyn, seuraavana päivänä selityksen toiseen käskyyn ja niin edelleen, ja näin käydä katekismusta pikkuhiljaa läpi. Näin katekismuksen sisältö tulee myös lapsille tutuksi ja selityksetkin alkavat jäädä pikkuhiljaa mieleen. Vanhemmat voivat myös kykyjensä mukaan selittää laajemminkin näitä katekismuksen kohtia lapsille ja käyttää apuna esimerkiksi Isoa katekismusta. Joka tapauksessa olisi hienoa, jos löytyisi kullekin perheelle sopiva ja luonteva tapa pitää katekismusta esillä tavallisessa arjessa.

Niin saattaisi jopa käydä niin, että lapsi osaa katekismuksen selityksineen ulkoa, kun hän tulee rippikouluun. Tämä olisi valtavan hieno pohja rippikouluopetukselle, sillä rippikouluopetus rakentuu Vähän katekismuksen mukaan. Näin nuori jäsentäisi uutta jo oppimansa pohjalle, ja hänen ymmärryksensä katekismuksen sisällöstä syvenisi. Tämä on aivan eri lähtökohta rippikouluopetukselle kuin se, että nuori tulee rippikouluun niin, että ei osaa ulkoa edes käskyjä ja uskontunnustusta. Tämä auttaisi seurakuntaa tehtävässään, kun rippikoulussa opetetaan yksityiskohtaisemmin kristillisen uskon sisältöä. Kun perusasiat ovat hyvin hallussa, on helpompi ottaa vastaan ja ymmärtää yksityiskohtia.

Kasteeseen liittyvän opetusvelvoitteen toteutumiseen vaaditaan siis vanhempien, kummien ja seurakunnan merkittävää panosta. Kaikkien tehtävä on tärkeä. On kyse ensinnäkin siitä, että noudatamme Jeesuksen nimenomaista käskyä, ja myös siitä, että vahvistamme lastemme uskoa Jumalan sanan opetuksella ja annamme heille Jumalan sanan kestävän pohjan heidän elämäänsä, kun he alkavat aikuistua ja tulla itse vastuullisiksi oman hengellisen elämänsä hoitamisesta.

Jumalan armo opetusvelvoitteen toteuttamisen lähtökohdaksi

Se, mitä olen kirjoittanut, saa aikaan vanhemmissa varmasti myös huonoa omaatuntoa. Sillä kukapa meistä ei olisi tavalla tai toisella laiminlyönyt lastemme hengellistä kasvatusta? Joudumme tunnustamaan, että tässäkin asiassa olemme rikkoneet Jumalaa vastaan. Saamme kuitenkin turvata Jumalan armoon ja aloittaa puhtaalta pöydältä. Kristus on ansainnut kaikille täyden syntien anteeksiantamuksen. Sen saavat uskoa myös kaikki lastensa hengellisessä kasvatuksessa epäonnistuneet vanhemmat. Jumalan armoon turvaten ja sen rohkaisemina saamme aloittaa alusta. Olkoon Kristuksen lunastustyö se, josta ammennamme voimaa panostaa entistä enemmän lastemme hengelliseen kasvatukseen, niin että Kristuksen kasteeseen liittämä opetusvelvoite voisi toteutua lastemme elämässä.

Dani Puolimatka

Miten vesi voi pelastaa?

Vesi on ihmiselle välttämätöntä. Tarvitsemme sitä säännöllisesti pysyäksemme hengissä. Välillisesti vesi on tarpeen ravinnon saamiseksi. Ilman vettä eivät kasvit kasva eivätkä eläimet saa ruokaa. Ilman vettä eivät kalat voisi selviytyä lyhyttäkään aikaa. Mutta vedessä ei ole kalorin kaloria, ei rasvaa, valkuaisaineita, hiilihydraatteja eikä vitamiineja. Välttämättömyydestään huolimatta vesi ei anna ihmiselle energiaa. Miten se voisi pelastaa ihmisen iankaikkiseen elämään?

Kysymys siitä, miten vesi voi pelastaa, kannattaa välittömästi alistaa sille, että yksin Jumala voi pelastaa. Hän on kaikkivaltias ja antaa pelastuksen itse valitsemallaan ja ilmoittamallaan tavalla. Kysymys veden pe-lastavasta vaikutuksesta ja tavasta riippuu pelkästään siitä, mitä Jumala sanassaan ilmoittaa tästä asiasta. Tätä koskeva ilmoitus on: *”Vesi pelastaa meidätkin nyt kasteena.”* (1 Piet. 3:21)

Koska vedessä ei ole ihmistä ravitsevaa energiaa, on väistämätöntä, että veden tuoma pelastus on jotakin aivan muuta kuin maalliseen elämään liittyvät asiat. Kasteena, siis Jumalan sanaan ja lupaukseen liitettynä, vesi tekee kastettavan osalliseksi Kristuksen armotyöstä. Kasteen myötä kastettava tulee otetuksi Jumalan kansan yhteyteen. Kasteessa on Jumalan vaikutuksesta myös usko käsillä, koska kaste on myös uuden syntymisen pesu ja ilman uskoa ei voi olla osallisuutta Jumalan armosta.

Näin vesi kasteena pelastaa meidät siitä, mitä meiltä synnin tähden puuttuu. Synnin vallassa ollaan vailla Jumalan lapseutta ja iankaikkista elämää. Kaste tekee osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta. Näin sen kautta saadaan Jumalan lapsen asema ja myös taivaallinen perintö.

Kimmo Närhi

Joutuuko kastamaton kadotukseen?

Jumala on ilmoittanut meille antavansa pelastuksen armonvälineiden, sanan, kasteen ja ehtoollisen välityksellä. Kaste on säännönmukainen tapa, jonka myötä kastamaton otetaan Jumalan lapseksi. Kristus myös opetti kasteen välttämättömyyttä pelastukseen sanoessaan Nikodeemukselle: *”Totisesti, totisesti sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.”* (Joh. 3:5) Onko nyt niin, että yksikään kastamaton ei missään tapauksessa voi pelastua?

Kysymystä on syytä lähestyä ensiksi Jeesuksen ja Nikodeemuksen keskustelun taustaa vasten. Nikodeemus oli Israelin opettaja, mutta hän ei tuntenut pelastuksen tietä eikä uudestisyntymistä. Kun Jeesus opetti tästä asiasta, hän moitti Nikodeemusta siitä, että hän ei tuntenut uudestisyntymisen asiaa (Joh. 3:10). Hänen siis olisi pitänyt tuntea asia Vanhan testamentin perusteella.

Vanha testamentti ennustaa Pelastajan tulosta ja uudestisyntymisestä Uudessa liitossa. Hes. 36:25-27:ssä Jumala ilmoittaa, että hän vihmoo kansansa päälle puhdasta vettä ja tämän myötä antaa heille uuden sydämen ja uuden hengen. Jer. 31:33,34:ssä Jumala puhuu siitä, kuinka kaikki pienimmästä suurimpaan tuntevat hänet, hän panee lakinsa heidän sisimpäänsä ja antaa anteeksi heidän syntinsä. Näissä kohdissa on kysymys uudestisyntymisestä, ja Hesekielin kohta ilmoittaa tämän tapahtuvan veden eli kasteen kautta. Nämä asiat olivat siis osa Vanhan liiton ennustusta siitä, mitä Uudessa liitossa tapahtuu. Kun Jeesus opetti Nikodeemukselle uudestisyntymisestä ja pelastuksesta, hän toi esiin samoja asioita, kuin oli jo ennustettu. Tämän huipentumana hän sitten asetti kasteen ennen taivaaseen astumistaan.

Tarkoittiko Jeesus sitten sitä, että kukaan ei voi pelastua ilman kastetta? Ei tarkoittanut. Vanhan liiton aikana uskovat pelastuivat sen aikaisten armonvälineiden kautta. Jeesuksen maanpäällisen elämän aikana kuoli häneen uskovia, jotka tulivat pelastukseen ennen kasteen asettamista. Selvimpänä esimerkkinä tästä on ristin ryöväri. Nyt uuden liiton aikana kastetta ei saa halveksia. Siinä tapauksessa, että kastetta ei jonkin pakottavan esteen vuoksi voida toimittaa, voidaan turvautua Jumalan lupaukseen ja liittoon sen mukaan kuin hän sanoi Abrahamille: *”Teen liiton kanssasi ja jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisenliiton ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala.”* (1 Moos. 17:7)

Pakottavan esteen tähden kastamattomina kuolleet jätämme luottamuksessa Jumalan armon huomaan. Kasteen merkityksen ja arvon tähden on kuitenkin hyvä tapa saattaa lapsi pian kasteelle siinäkin tapauksessa, että mitään erityistä terveydellistä vaaraa ei ole tiedossa.

Kimmo Närhi

Sanan voima ei ole kasteelta pois

Viime aikoina on käyty keskustelua kasteen ja sanan suhteesta uudestisyntymisessä. Myös Luterilainen-lehdessä on otettu kantaa aiheeseen. Tässä kirjoituksessa käsittelen väitettä, jonka mukaan opetus sanan uu-destisynnyttävästä voimasta vähentäisi kasteen arvoa ja voimaa.

Väite saattaa näyttää loogiselta: jos sana jo uudestisynnyttää, mitä hyötyä kasteesta on? Tällaisen pintatason logiikan soveltaminen ei Raamatun kohdalla kuitenkaan johda oikeisiin johtopäätöksiin. Asiaa voi havainnollistaa muutamalla muulla kysymyksellä: Saako ihminen syntinsä anteeksi kasteessa, synninpäästössä vai ehtoollisessa? Jos hän on jo kasteessa saanut syntinsä anteeksi, eihän hän enää voisi niitä saada anteeksi muiden armonvälineiden kautta, ja niin ne turhentuisivat. Yhtä hyvin voitaisiin kysyä, tuleeko usko sanasta vai kasteesta. Jos usko on jo syntynyt kasteessa, miten sanalla voisi enää olla uskoa synnyttävä voima? Samanlaisen päättelyn seuraaminen kuin edellä kasteen ja uudestisyntymisen suhteen voisi johtaa tällaisiin kysymyksiin ja päätelmiin.

Luterilaisuudessa on aina pidetty tärkeänä, että Raamatun ilmoitus on uskottava kokonaisuudessaan, silloin-kin, kun sen osat näyttävät pintatasolla tarkasteltuna olevan ristiriidassa keskenään. Monet ristiriidat paljastuvat tarkemmin katsoen näennäisiksi. Kuitenkin myös sellaisissa asioissa, joissa näin ei käy, Raamatun opetus on hyväksyttävä sellaisenaan. Oppi armonvalinnasta ilman vihanvalintaa on tästä hyvä esimerkki.

Tässä kirjoituksessa lähden siitä, että Raamattu puhuu myös sanan uudestisynnyttävästä voimasta. (1 Kor. 4:15, Jaak. 1:18, 1 Piet. 1:23 ja Gal. 4:19. Mika Bergmanin Luterilaisen numerossa 5/2017 julkaistu esitys käsittelee näitä kohtia tarkemmin.) Kohtia ei pidä selittää kasteesta puhuviksi sillä perusteella, että kasteelle ei muuten jäisi mitään merkitystä, tai sillä perusteella, että sana ei voisi uudestisynnyttää, jos kaste tekee niin.

Kristillisen opin locuksien eli opinkohtien oikea erottaminen toisistaan auttaa asian hahmottamisessa. Kun käsitellään sitä, mitä Raamattu opettaa sanasta, silloin ei puhuta kasteen opinkohdasta. Toisin sanoen, sanaa koskevasta opetuksesta ”sana synnyttää uudesti” ei pidä tehdä kasteen opinkohtaa koskevaa päätelmää ”kaste ei siis synnytä uudesti”. Kun ylistetään sanaa, ei paineta alas kastetta – eikä myöskään toisin päin. Kaste säilyttää täyden voimansa riippumatta siitä, mikä voima sanalla on.

Sanan uudestisynnyttävyyden kieltämisen taustalla lienee huoli siitä, että kasteen merkitys kaventuisi. Tämä on ymmärrettävää sellaista taustaa vasten, jossa kastetta ei ole pidetty arvossa ja on korostettu tietoisen uskoontulokokemuksen merkitystä nimenomaan lapsena saatua kastetta vastaan. Oppi sanan uudestisynnyttävyydestä ei kuitenkaan onneksi johda tällaisiin lopputuloksiin, kun opinkohtia ei sekoiteta toisiinsa. Kun opetetaan sanan uudestisynnyttävää voimaa, se ei vähennä mitään kasteesta.

Kyse on myös käsitteiden merkityksestä. Mitä uudestisyntyminen tarkoittaa? Sikäli kuin uudestisyntyminen tarkoittaa hengellisesti eläväksi tulemista, ei sanan uudestisynnyttävää voimaa voi kiistää, kun pidetään kiinni siitä, että sana voi synnyttää ihmisessä uskon ja jokainen Kristukseen uskova on hengellisesti elävä eikä kuollut.

Jos sanalle myönnetään uskoa synnyttävä voima, mutta uudestisyntyminen rajataan kasteeseen, seurauksena on eräänlainen kahden uskon malli. Sen mukaan uskova ei ennen kastetta vielä ole uskossa täysin, kokonaan, lopullisesti tai varsinaisesti tms. Se jättää sanan kuulemisesta uskoon tulleet, mutta vielä kastamattomat jonkinlaiseen välitilaan. Tämä oppi voi osoittautua sielunhoidollisesti vahingolliseksi. Voiko katekumeenille tai vaikkapa juuri evankeliumin kastamattomalle pakanalle julistaa synnit anteeksi vai ei? Voiko heille vakuuttaa, että he ovat pelastettuja Kristuksen tähden, vai eikö voi? Pitääkö tällaisille ihmisille sanoa: en tiedä, ennen kuin sinut on kastettu?

Mieleeni tulee pietismissä esiintynyt autuuden järjestyksen oppi, joka jakoi ihmiset kolmeen ryhmään: suruttomiin, heränneisiin ja kääntyneisiin. Myös kahden uskon mallissa ”varsinaisten” uskovien ja epäuskoisten välillä on jonkinlainen kolmas tila. Kenenkään tarkoituksena ei varmasti ole päätyä tällaiseen pietistiseen malliin. Vaikka yhtäläisyys olisi tahaton, se on silti häiritsevä.

Kastetta, sanaa ja uudestisyntymistä koskevassa keskustelussa näyttäisi joillakin vaikuttavan taustalla ajatus, että vain yksi armonväline voisi olla uudestisynnyttävä. Muutoin sanan uudestisynnyttävän voiman vastustamista on vaikea ymmärtää. Raamatun tekstit eivät kuitenkaan mukaudu tällaiseen ahtaaseen malliin. Jumalan armo on niin suuri ja voimallinen, että se voi uudestisynnyttää ihmisen sekä sanan että kasteen kautta. Tämä on lohdullista.

Vesa Hautala

Ef. 5:26 – avain oikeaan kasteoppiin?

Keskustellessani niiden kanssa, jotka uskovat piispa Väisäsen mukaisesti, että kaste on ainoa varma uudestisyntymisen väline, olen huomannut, että heillä on tapana lukea sanan uudestisynnyttävyyttä korostavia kohtia (esim. 1 Piet. 1:23; Jaak. 1:18) kasteeseen viittaaviksi. Ajatustavan mukaan ”sana” viittaa näissä jakeissa kasteessa vaikuttavaan sanaan.

Tulkintamallin raamatulliseksi perustaksi mielletään Ef. 5:26: ”että hän sen [seurakunnan] pyhittäisi puhdistaen sen vesipesussa sanalla” Jakeessa yhdistyy toisiinsa vesi ja sana, koska sana vaikuttaa vedessä. Tästä tehdään päättely: koska sana ja vesi liittyvät jakeessa toisiinsa, voidaan perustellusti väittää, ettei vettä saa sulkea pois niissä kohdissa, joissa puhutaan sanan uudestisynnyttävyydestä, vaikka vettä tai kastetta ei suoranaisesti mainitakaan.

Perustava ongelma päättelyssä on se, että Ef. 5:26:ssa asetelma on nimenomaan päinvastainen kuin niillä, jotka menevät kasteopissaan harhaan. Paavalihan puhuu vedestä ja sitten ikään kuin tarkentaa, että tuossa vedessä sana vaikuttaa. Hän ei puhu sanasta ja sitten tarkenna, että kyseessä on kuitenkin veteen liittynyt sana. Väisänen vaikuttaa vuorostaan kieltävän sen, että sanalla sinällään olisi uudestisynnyttävä voima ja väittää, että vain kasteeseen liitettynä sana varmasti uudestisynnyttäisi.

Ef. 5:26 sopii tulkinalliseksi avaimeksi siihen, että kun Raamattu viittaa kasteveteen pelastaviin vaikutuksiin, ymmärrämme, että vesi ei sinällään uudestisynnytä, vaan sana, joka yhdistyy kasteessa veteen. Näin ollen kastetta ainoana uudestisyntymisen välineenä pitävillä ei ole raamatullista oikeutusta sille, että he luopuvat sanan uudestisynnyttävyyttä opettavien kohtien yhteydessä sanojen luonnollisesta merkityksestä ja väittävät, että ”sana” tulisi ymmärtää kasteeksi.

Raamatun selkeyden kannalta on luovuttamatonta, että pidämme tiukasti kiinni siitä, että emme saa luopua sanojen luonnollisesta merkityksestä, ellei tekstiyhteys tai jokin muu painava seikka anna syytä siihen. Muuten voimme ajautua mielivaltaisiin tulkintoihin ja menetämme ainakin kaikki keinot suojella johdonmukaisesti raamatullista uskoa.

Mika Bergman

Hartaus

Miksi Jumala tahtoo, että uskoville tehdään juuri vedellä kastetoimitus heidän uskontiensä alussa? Tähän kysymykseen ei voi tyhjentävästi vastata Jumalan puolesta. Jotain on kuitenkin mahdollista sanoa hartaudeksemme.

Vesi on elämän peruselementti. Ilman vettä mikään ei pysy hengissä. Jumala tahtoi liittää sakramentin ihmiselämän välttämättömään perustarpeeseen. Kasteen toimittaminen vedellä kertoo siitä, että Jumala on ottanut käyttöönsä aineen pelastuksen työssään ja että hän lähestyy meitä inhimillisen elämäntodellisuutemme kautta. Jumalan Poika syntyi meidän maailmaamme, ihmiseksi meitä pelastamaan. Kaste kertoo, että Jumala on laskeutunut luoksesi auttamaan sinua.

Vesi myös puhdistaa. Raamattu yhdistää kasteen puhtaaksi pesemiseen. Jeesus ”rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi puhdistaen sen vesipesussa sanalla saadakseen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton.” (Ef. 5:25–27) Tästä voi päätellä, että Jumala valitsi juuri veden sakramenttiin sitä varten, että vesi poistaa tahrat. Kaste poistaa ihmisestä synnin, kun se antaa synnit anteeksi (Apt. 2:38) ja herättää hänet Kristuksen kanssa uuteen vanhurskauteen. (Room. 6:4–7)

Kaste siis merkitsee, että olet puhdas. Sinusta ei ehkä tunnu siltä, mutta niin asia on jokaisen Jeesukseen uskovan kohdalla. Kasteessa olemme pukeutuneet Kristukseen. Olimmepa itse kuinka likaisia tahansa, puhdas Jeesus-vaate peittää syntimme. Jokainen, joka on kastettu ja uskoo Kristukseen, on Jumalan silmissä puhdas niin, että hän pelastuu. (Mark. 16:16) Koska kaste on evankeliumia, aineellisessa muodossa julistettu ilosanoma Kristuksesta, saamme aina uskoa ja ammentaa siitä jokapäiväistä iloa ja rauhaa. Joka päivä Jumalan lapsi saa upottaa syntinsä kuin ”meren syvyyteen” (vrt. Miika 7:19), sillä kasteessa hän on tullut Jumalan liittoon – ja Jumala on loputtoman armollinen. Uudestaan ja uudestaan saamme upottautua siihen armoon ja puhdistautua siinä. Armon meri on niin syvä ja laaja, että kasteen liitosta luopunutkin saa hukuttaa syntinsä sen syvyyteen ja palata puhdistautuneena Jumalan lapseksi.

Raamatusta voi poimia vielä yhden veteen ja kasteeseen liittyvän kuvauksen. Vesi kannattelee. Kastetta verrataan Ensimmäisessä Pietarin kirjeessä siihen, miten Nooa perheineen pelastui vedenpaisumuksesta arkissa. Arkki kannatteli Nooaa ja hänen perhekuntaansa niin, etteivät he hukkuneet. Kaste merkitsee, että olet pelastuksen arkissa. Sen sijaan, että kasteen vesi hukuttaisi ja surmaisi, se kantaakin sinut uuteen maailmaan vanhan tuhoutuessa. Kaste tekee ja merkitsee sinut Jumalan omaksi, ja omansa hän on luvannut pelastaa katoavasta maailmasta. Kaste kantaa uskovan iankaikkiseen elämään, sillä ”joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu”. (Mark. 16:16)

Vesa Hautala

LAPSILLE

Varmoissa vaatteissa

Talvipäivän aurinko loisti matalalta. Se oli saavuttamassa pian lakipisteensä, mutta silti vain vaivoin ylsi heittämään kirkkaat säteensä sisään kappelin ikkunasta. Eevi seurasi niiden kulkua. Hän huomasi, että matkallaan valojuova sai äidin hiukset näyttämään entistäkin tummemmilta, kun taas isän käsissään kannattelema valkoinen kangas melkein häikäisi silmiä. Valo kulki edelleen veteen kastemaljassa. Eevi ei yltänyt näkemään, kuinka se läpäisi veden, mutta hän huomasi valonsäteiden heijastuvan leikitellen kastemaljan ympärille kokoontuneiden ihmisten puvuille ja kasvoihin. Siinä olivat pastori Topi, Eevin isä ja äiti vauva sylissään, sekä Jemina, joka oli vauvan täti.

Eevin vanhempia oli pyydetty kummeiksi vauvalle, ja nyt he yhdessä Jemina-tädin kanssa olivat saattamassa tätä kasteelle. Eevi oli ollut aiemmin vain pikkuveljensä Otson kastetta seuraamassa. Se tapahtui kotona, mutta paljoa hän ei siitä muistanut, paitsi itse kastehetken. Otso ei pitänyt märästä vedestä ja alkoi itkeä. Niin ei kuitenkaan käynyt tällä kertaa, sillä Tuomas – sen nimen vanhemmat olivat hänelle valinneet - vain hätkähti hieman, kun pastori valutti vettä hänen päähänsä, mutta rauhoittui sitten. – Kastan sinut Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, Topi-pastori lausui. – Samat sanat kuin jumalanpalveluksen alussa, Eevi kuiskasi Mirolle, joka istui yhdessä hänen ja vauvan vanhempien kanssa etupenkissä. – Ja Herran siunauksessa, Miro vastasi. He katselivat, kuinka kummit pukivat Tuomas-vauvan valkoiseen kastepukuun samalla, kun pastori lausui: – Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.

Jumalanpalveluksen jälkeen oli kirkkokahvit. Eevi meni istumaan lähelle pastori Topia, joka tervehti häntä iloisesti. – No hei, Eevi. Sinunkin vanhempasi ovat nyt pikku Tuomaksen kummeja. – Joo, Eevi vastasi. – Mutta se ei taida olla se, mistä haluat puhua – eihän? pastori arvasi. – Niin ei… Mä mietin sitä Tuomaksen pukeutumista Jeesukseen, Eevi alkoi. – Kun se puku otetaan pois, niin lähteekö silloin Jeesuskin pois? Topi kuunteli Eevin kysymyksen tarkasti ja vastasi vakavana: – Hyvä kun kysyt, Eevi. Katsos, kasteessa meille puettua

pukua ei voi nähdä, se on hengellinen. Niinpä se ei myöskään kulu, eikä sitä voi riisua, kuten tavallista vaatetta. Katsohan tuota kuvaa, Topi osoitti maalausta, jossa Johannes kastaa Jeesuksen. – Mitä näet siinä? – Jeesus on vedessä ja Pyhä Henki tulee Jeesuksen päälle, tyttö vastasi. – Aivan. Samoin Jeesus on antanut sinullekin kasteessa Pyhän Hengen ja kaiken, mitä hän on meille hankkinut. – Se Tuomaksen päälle laitettu puku on siis vain tavallinen vaate? Eevi varmisti. – On, mutta se muistuttaa meitä siitä, että uskon kautta Tuomas ja me muutkin pukeudumme joka päivä Jeesuksen vanhurskauteen, joka peittää meidän syn-timme. Kasteen saa kerran, mutta se on voimassa aina. – Ihanko totta? Eevi ihasteli. – Kyllä, sillä Jumalan sana on voimassa aina, pastori hymyili.

Eevi jäi miettimään kuulemaansa. Hän katsoi kastemaljaa. Se oli jo tyhjennetty, mutta sitten hän huomasi maljan jalassa kirjoituksen, jota hän ei ollut aiemmin pannut merkille. Siihen oli kaiverrettu sanat: ”Joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu. Mark. 16:16”. Auringonsäteet olivat jo kadonneet, mutta Eevistä tuntui, kuin nuo sanat olisivat heijastaneet hänen sydämeensä kirkkaampaa valoa. Paljon kirkkaampaa valoa.

Sun lapsekses, oi Isäni, mä synnyin kastehessa.
Sen armo kestää iäti muun kaiken vaihdellessa.
SK106

Markus Mäkinen-Taina

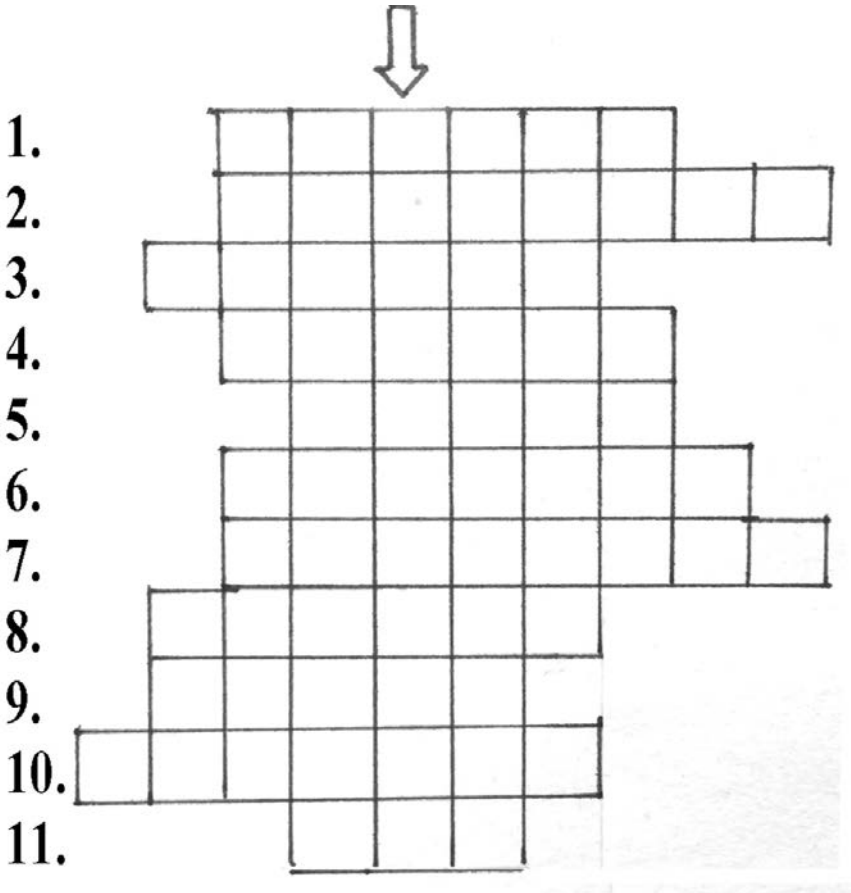

Raamatturistikon kysymykset:

1. Profeetta, jonka isän nimi oli Aamos. (2 Aik. 32:20) 2. Se ei voi raueta tyhjiin. (Joh. 10:35) 3. Hän sai Jumalalta nimen Israel. (1 Moos. 32:28) 4. Vuori, missä Jumala vastasi Elian rukoukseen tulella. (1 Kun. 18:19) 5. Hengen mieli on elämä ja _____. (Room. 8:6) 6. Jeesus on tosi Jumala ja tosi _____. (Fil. 2:7) 7. Ketkä toivat lahjoja Jeesus-lapselle? (Matt. 2:1-11) 8. Portti, jonka pielessä rampa pyysi almua Pietarilta. (Apt 3:2) 9. Se on pelastetuille Jumalan voima. (1 Kor. 1:18) 10. Tarkoittaa samaa, kuin Messias. (Joh. 1:41) 11. Jeesus on ___, totuus ja elämä. (Joh. 14:6)

Vastauslause: Kaste on Jeesuksen säätämä _____.

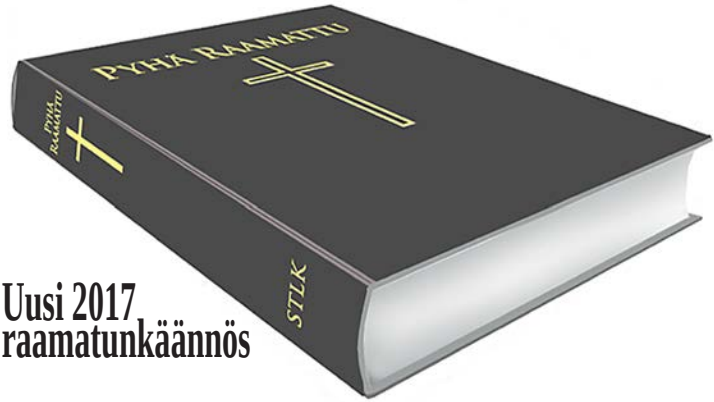

Uusi 2017 raamatunkäännös

Käännös perustuu mahdollisimman tarkasti alkukieliin, mutta on kuitenkin kirjoitettu sujuvalle nykysuomen kielelle. Tässä käännöksessä tuodaan otsikoissa näkyviin Kristus-lupauksia, niin että alusta lähtien lukijalle tulee selväksi Vapahtajan messiaaninen sukulinja ja luvattu Messiaan toimittama syntien sovitus ja Messias-usko.

Hinta 50 €

Tilaukset: www.luterilainen.com

Kirjoja on saatavilla myös STLK:n juhlissa ja jumalanpalveluksissa. Kirjat toimitetaan postin välityksellä ja laskutetaan toimituksen yhteydessä.

Lisäksi laskutetaan Postin erityispalveluista kuten kotiinkuljetuksesta. Ulkomaille toimitettaessa laskutetaan toimituskulut.

Raamatun tilauksen yhteydessä tarjoamme näytenumeron Luterilainen-lehdestä. Näytenumero on ilmainen, eikä sen tilaaminen aloita lehden tilausta.

Runsaati aineistoa pyhäkoulun opettajille

Vanhasta Testamentistä ja Uudesta Testamentistä

Pyhäkoulumateriaali ilmoittautuminen
VT, osa 4: Babyloniaan ja takaisin
UT, osa 1: Jeesus
UT, osa 2: Lisää Jeesuksen opetuksia
UT, osa 3: Jeesus meidän edestämme
UT, osa 4: Apostolien teot
VT, osa 1: Luominen - Joosef
VT, osa 2: Mooses - tuomarien aika

http://www.luterilainen.com/fi/pyhäkoulun-opettajille

Kovaa kritiikkiä karismaattisuutta kohtaan

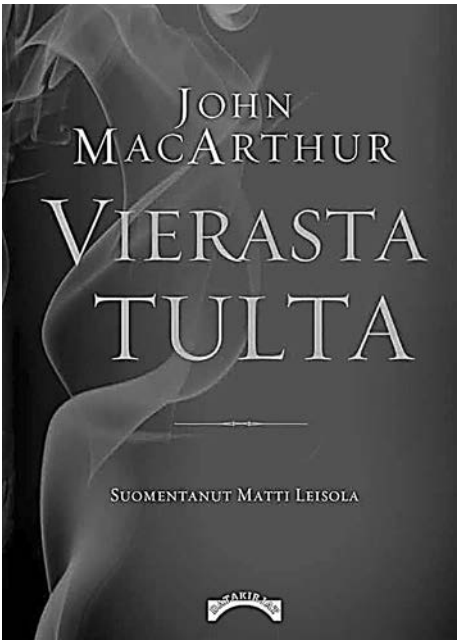

John MacArthur on laajasti tunnettu julistaja, joka on yhdysvaltalaisissa medioissa puolustanut vahvasti kristinuskon ainutlaatuisuutta ja Kristusta ainoana tienä Isän luo. Hän on myös kuuluisa karismaattisuuden kriitikko. Nyt eräs hänen karismaattiskriittinen teoksensa on käännetty suomeksi nimellä

Vierasta tulta
(Datakirjat 2017, suom. Matti Leisola).

Kirjan kääntämispäätös on syntynyt huolesta, että karismaattinen opetus on tunkeutunut maahamme. Suomessa ei ole ainoastaan vieraillut maailmanlaajuisesti kuuluisia opettajia, vaan myös TV7 aktiivisesti pitää esillä väärää opetusta aiheesta. On jo aikakin, että suomeksi saadaan kirjallisuutta, joka paljastaa tuon liikkeen opillisia ja käytännöllisiä ongelmakohtia.

MacArthurin kirja jakaantuu kolmeen osaan, joista ensimmäinen auttaa tunnistamaan epäaidon herätyksen, toinen, nykykarismaattisuuden ongelmat ja viimeinen aidon Pyhän Hengen työn. Erityisesti kirjan kaksi ensimmäistä osaa ovat herätteleviä: MacArthur tuo vakuuttavasti ilmi sen, miten karismaattinen liike on opetuksessaan räikeästi ristiriidassa Raamatun kanssa. Erityisen ansiollisena pidän MacArthurin korostusta, että karismaatikot ovat ristiriidassa Yksin Raamattu -periaatteen kanssa väittäessään, että Jumala antaisi omilleen vielä uutta ilmoitusta. Hänen huomionsa ihmelahjojen merkitykseen, apostolisen viran väliaikaisuuteen ja raamatullisten profeettojen erehtymättömyyteen liittyen ovat oikein mainioita ja paikallaan.

Teos on hyvin poleeminen. MacArthus syyttää karismaatikkoja Pyhän Hengen halventamisesta. Jo kirjan nimi on paljon puhuva.

Kritiikki on jyrkkää, mutta ansaittua. Teoksessa perustellaan vakuuttavasti, että karismaattisen liikkeen parissa tapahtuvat ihmeet eivät ollenkaan vastaa sitä, millaista hedelmää Pyhä Henki Raamatun mukaan vaikuttaa. Paljon korostetaan sitä, että Jumala on järjestyksen Jumala (1 Kor. 14:33). Tämän valossa väitteet, että jotkut käyttäytyisivät juopuneesti tai nauraisivat hervottomasti Pyhän Hengen vaikutuksen tähden, ovat epäuskottavia.

Huomiota saa osakseen karismaattisten julistajien yltäkylläinen elämäntapa, joka ei voisi olla kauempana siitä, mitä Kristus ja apostolit edustivat. Kirjassa on vahva painotus Pyhän Hengen uudistavassa työssä ja siinä, että uskon tulee näkyä Raamatun mukaisena elämänä.

Kirjan suurin ongelma on se, että kirjoittaja on reformoitu baptisti. Hänen oman teologiansa ongelmat kuultavat paikoitellen läpi. Tosin kustantajaa on kiittäminen siitä, että se yhdessä kohdassa kyseenalaistaa MacArthurin opetuksen pyhien kestävyydestä vedoten Lutheriin! MacArthurin teologian ongelmat näkyvät ennen kaikkea reformoitujen teologien myönteisissä arvioissa, painotuksissa ja viittauksissa, jotka eivät välttämättä aukene, jos ei tunne hänen teologiaansa muuten. Hän puhuu esimerkiksi muutamaan otteeseen Pyhällä Hengellä kastamisesta, mutta ei tarkoita tällä vesikasteessa tapahtuvaa uudestisyntymistä. Hengen ja armonvälineiden erottaminen näkyy myös puhetavoissa, joita hän liittää Raamatun vaikuttavuuteen, jota hän siis korostaa hyvin paljon kirjassaan! Kirja olisi parempi, jos luterilainen armovälinekorostus olisi esillä raamatullisena vastineena karismaatikoiden väitteisiin Pyhän Hengen toiminnasta.

MacArthurin kirja on erittäin ajankohtainen. Sen vahvuus on ennen kaikkea kritiikissä, jota se esittää karismaatikkoja kohtaan. Luterilainen lukija jää kuitenkin kaipaamaan sitä, että koko Pyhän Hengen työn rikkaus tulisi paremmin esille. Kun Jumalan sanasta tiedämme, miten voimallisesti Pyhä Henki toimii armonvälineiden kautta, MacArthurin esitys jää näiltä osin harmillisen vajaaksi.

Mika Bergman

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2018 ..... €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä) 2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt) 30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt) 20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho) 20,00
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala) 1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen) 4,00
Herrani elää (R. Efraimson) 20,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther) 12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä) 0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho) 5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä) 2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho) 5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther) 18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Särelä) 1,50
Kirkkokysymys (A. A. Uppala) 20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä) 1,50
Kolossan seurakunta (M. Särelä) 2,50
Kristinoppi, (englannin-, igbon-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen) .. 12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särelä) 8,50
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särelä) 17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä) 3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille 5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther) 20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä) 5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä) 8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel. 32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja
Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel. 10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus) 5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (A. A. Uppala) 1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther) 17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen) 8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther) 17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho) 0,50
Raamattu opettaa (Brief Statement. – LCMS, suom. M. Särelä) 1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särelä) 2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger) 5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särelä) 0,50
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 1 (M. Särelä) 15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 2 (M. Särelä) 15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 3 (M. Särelä) 15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 4 (M. Särelä) 15,00
Rukous joka päivälle 0,50
Rukouskirja lapsille 15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä) 17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä) 6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särelä) 8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther) 6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson) 20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928–1968 (A. A. Uppala, M. Särelä) 1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:en yhdyskuntajärjestys) 3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä) 8,00
Kehitysopin kulisseista - Taustaa 2. (K. Pälikkö) 10,00
Alusta viimeiseen aikaan – Taustaa 3. (K. Pälikkö) 12,00
Tiedän Lunastajani elävän (G. A. Aho) 20,00
Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen) 8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala) 17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlajulkaisu 3,50
Täksi päiväksi (C. M.-Zorn) 20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho) 2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel. 25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä) 1,00

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) ....(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) ....(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) ....(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) ....(jäsenille 35,-) 49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) ....(jäsenille 35,-) 49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther) 200,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther) 10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus) 3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther) 35,00
Raamatun inspiraatio (R. Preus) 14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard) 37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus) 5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi) 10,00

LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan 25,00
Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta) 2,50
Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut .....

"Rauha teille"

Pastori teol. tri Markku Särelän saarnakirjasarja sisältää useita saarnoja kirkkovuoden pyhäpäiville. Saarnojen keskuksena on evankeliumi. Kirjat tarjoavat monipuolista opetusta ja vahvistavat luottamusta Jumalan armoon. Jokaisessa kirjassa on 480 sivua. Uskonpuhdistuksen juhlavuoden tarjouksena koko 4 kirjan sarja yhteishintaan: Kirjamyynnistä tai pastoreilta!

30,-

(+toimituskulut)

Kirjamyynnistä vastaa pastori Närhi lukuun ottamatta raamatunkäännöstä, jota voi tilata olemalla yhteydessä Seppo Särelään, seppo.sarela@luterilainen.com - puh. 045 1458600

Tilaajien huomioon

Vuoden 2018 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Sen voi maksaa suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua.
Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, Luterilaisen toimitus. Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09
Säästämme näin laskutuskuluja. Kiitoksia paljon!

Talvileiri 23.–25.3.
Oriveden Siitamajalla

Pe 23.3.
16.30 Leirin avaus ja lauluja
17.00 Päivällinen
18.00 Opetus
19.00 Iltahartaus
20.00 Iltapala
La 24.3.
8:00 Aamupala
9.00 Aamuhartaus
9.30 Opetus
Ulkoilua ym. vapaa-aikaa
11.30 Virsitunti
12:00 Lounas
13:00 Opetus
Ulkoilua ym. vapaa-aikaa
15:00 Päiväkahvi
16:00 Raamattutunti
17:00 päivällinen
18.30 Siionin kanteleen lauluja
19.00 Iltahartaus
20:00 iltapala
Ohjelmaa nuorille
Su 25.3.
8:00 Aamupala
9.00 Aamurukous
11:00 Ehtoollisjumalanpalvelus
n. 12:20 Lounas

Ilmoittautuminen pastori Vesa Hautalalle su 11.3. mennessä, vesa.hautala@luterilainen.com, 040 844 5368. Leirimaksu on koko ajalta aikuisilta 60 euroa tai 30 euroa vuorokaudelta. Lapset, nuoret, opiskelijat, yksinhuoltajat ja työttömät puoli hintaa.

Poisnukkunut

Lioubov (Lempi) Mitskevitch 11.5.1955-2.11.2017. Tampereen seurakuntaamme liittyi 1990-luvulla ja vuosituhannen vaihteen tienoilla inkeriläisiä paluumuuttajia. Yksi heistä oli Lempi Mitskevitch, joka Suomeen muutettuaan eli Kontiolahdella.

Lempi Mitskevitch kasvoi perheessä, jossa hänen isänsä Ivan (Juhani) teroitti lapsilleen kahta asiaa: pitäkää kiinni Jumalan sanasta ja muistakaa, että olette suomalaisia. Lempi tuli kastetuksi ja sai lapsuutensa aikana laajan opetuksen Jumalan sanasta siitä huolimatta, että Neuvostoliitossa luterilaisen seurakunnan toiminta oli tuolloin mahdotonta. Hänen varhaisiin lapsuusmuistoihinsa kuului se, että iltaisin isä luki monilapsisen perheen jokaisen lapsen kanssa erikseen Isä meidän -rukouksen, uskontunnustuksen ja Herran siunauksen. Tämän tavan avulla isä halusi turvata hartauden säilymisen, sillä yhteisesti luettaessa lasten huomio olisi saattanut kiinnittyä muualle. Isän ollessa raskaasta työstä erityisen väsynyt hartaus pidettiin kuitenkin yhteisesti.

Suomessa ollessaan Lempi halusi mielellään kuulla Jumalan sanaa. Erityisesti viimeisinä aikoina sairauden jo edetessä hän ilmaisi voimakkaasti turvautumisensa siihen evankeliumiin Kristuksesta, jonka hän oli jo lapsuudessaan saanut tulla tuntemaan. Suomessa hän iloitsi rauhallisuudesta, vaikka toisaalta kaipasi Venäjällä asuvia lapsiaan ja lastensa lapsia, joita saattoi vain harvoin nähdä.

Toivon, että Lempi Mitskevitchin muisto voi syventää luottamustamme Jumalan sanaan ja sen säilymiseen vaikeissakin vaiheissa, innostaa meitä pitämään kiinni evankeliumista vapauden aikana ja levittämään sitä myös niille varten, jotka elävät toisenlaisissa oloissa. *Kimmo Närhi*

SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, *jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11. HPE 21.1., 4.2., 18.2., 4.3., 18.3., 15.4. ja 29.4. Huom! Ei jumalanpalvelusta 1.4. *Raamattutunti* su 11.2., 25.2., 11.3., 25.3., 8.4. ja 22.4. *Pyhäkoulu:* 21.1, 11.2., 18.3. ja 22.4. klo 10.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *jumalanpalvelus* (HPE) klo 15: 21.1., 4.2., 18.2., 18.3., *raamattutunti ja pyhäkoulu* (paikka vaihtelee, kysy Dani Puolimatkalta lisätietoja): 28.1., 11.2., 25.2., 11.3.

Joensuu/Kontiolahti, su 28.1., 25.2. ja la 17.3. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.

Jyväskylä, Ansaritie 5 A 21, *jumalanpalvelus* 14.1., 28.1.(HPE), 11.2., 25.2.(HPE), 11.3., 25.3.(HPE), 8.4., 22.4.(HPE), 6.5., 20.5.(HPE) klo 16.

Kokkola su 21.1., to 8.2., pe 2.3. ja 30.3. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.30.

Kyyjärvi ma 22.1. ja pe 30.3. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7, *jumalanpalvelus* (HPE) sunnuntaisin klo 16. *Raamattutunti* to 25.1., 8.2., 22.2., 8.3., 22.3., 5.4. ja 19.4 klo 18. Huom! Ei jumalanpalvelusta 18.3. ja 25.3. *Pääsiäisjuhla* 1.4. klo 11 alkaen.

Pori, *jumalanpalvelus* (HPE) Marttala (Valtakatu 7) klo 16: su 11.2., 11.3., 8.4. ja 6.5.

Siitamaja, *Talvileiri* 23.–25.3. Ilmoittautuminen Vesa Hautalalle 11.3. mennessä. *Jumalanpalvelus* (HPE) 25.3. klo 11 jonka jälkeen Tampereen seurakunnan vuosikokous.

Tampere, *jumalanpalvelus* Marttalassa Hämeenpuisto 39A. Joka sunnuntai klo 11. HPE kuukauden 2. ja 4. sunnuntai. Huom! 25.3. ei ole tilaisuutta (ks. Siitamajan toimintatiedot). *Raamattutunti* ti 13.2., 13.3., 10.4. ja 8.5. klo 18:30. Pääkirjasto Metso, Kanervasali. Huom. muuttunut luentosali! *Nuorten aikuisten ilta* ke 24.1., 21.2., 28.3., 25.4. ja 23.5. klo 18:30. Monitoimitalo 13, 5 krs. Vintti. Satakunnankatu 13. Lisäksi koti-iltoja, lisätietoja Vesa Hautalalta.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12, *jumalanpalvelus* (HPE) la 3.2., 3.3. ja 7.4. klo 15.

Tyrnävä pe 9.2. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja su 21.1., la 10.2., 3.3. ja 31.3. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 11.

Äänekoski, su 11.2. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Pastori Mika Bergman Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.
Puh. 040 865 0372.
mika.bergman@luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.
Puh. 050 433 1100.
edward.brockwell@luterilainen.com
Pastori Vesa Hautala Kullervonkatu 1-3 D 95, 33100 Tampere, Puh. 040 844 5368.
vesa.hautala@luterilainen.com
Pastori Markus Mäkinen-Taina Siltavoudintie 1 B 16, 00640 Helsinki. Puh. 040 752 1156.
markus.makinen@luterilainen.com
Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.
Puh. 040 7567 659.
kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori Dani Puolimatka Hilpi Kummilan tie 16 A 10 13200 Hämeenlinna. Puh. 044 080 2861. dani.puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com
www.pyhäkoulu.fi

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Jumalan teko, jonka varassa kaikki on, Martti Luther.....2
Kaste, unohdettu aarre, MB.....3
Kasteesta kaikki alkaa, VH.....4
Kaste on välttämätön pelastukseen, DP.....6
Kaste pesee pois synnit, MB.....7
Kaste antaa Pyhän Hengen ja uudistuksen, KN.....8
Kaste: hyvän omantunnon liitto Jumalan kanssa, KN.....9
Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen kastettuina
elämme uutta elämää, DP.....10
Kasteessa Kristukseen puettuina, VH.....12
Kasteemme muistaminen, EB.....14
Elämää yhdeksi ruumiiksi kastettuina, MB.....17
Upottaen, pirskotellen vai valellen:
onko kasteen ulkoisella muodolla väliä? MB.....18
Vanhan testamentin esikuvia kasteesta, DP.....19
Kaste ja opetusvelvollisuus, DP.....20
Miten vesi voi pelastaa? KN.....24
Joutuuko kastamaton kadotukseen? KN.....25
Sanan voima ei ole kasteelta pois, VH.....26
Ef. 5:26 - avain oikeaan kasteoppiin? MB.....28
Hartaus, VH.....29
Lapsille - Varmoissa vaatteissa, MMT.....30
Sanaristikko, MMT.....32
Raamatunkäännöksestä tietoa.....33
Kirja-arvostelu, "Vierasta tulta", MB.....34
Kirjaluettelo ja kirjamainos.....36-37
Toimintatietoja.....38-39
Kansi: Kasteella, Kimmo Pälikkö .....

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23, Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys 7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2017: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.
Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: johanna.hautala@luterilainen.com puh 044-296 5767. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere